

BESTSELER
BOOK

VICKY HILL

ZAMILUJ SA
DO MŇA

**ZAMILUJ SA
DO MŇA**

Vicky Hill
Zamiluj sa do mňa
Copyright © by Vicky Hill
Cover design © by Zuzi Maat
Illustration © Shutterstock
Slovak edition © by BESTSELER

*S láskou venujem svojmu manželovi
a zároveň prvému čitateľovi*

VICKY HILL

ISBN: 978-80-89821-88-4 pdf

BESTSELER
BOOK

1. kapitola

„Milý denníček!

Opäť sa, ako každý deň, stretávame. Áno, opäť ja a moje citové výlevy. Tento deň však musí byť zaznamenaný. Dnešok je pre mňa výnimočným dňom. Už len dva týždne ma totiž delia od môjho milého. Presne o dva týždne zo mňa bude pani Victoria Harris. Stanem sa manželkou Marka Harrisa. Svadba sa koná v mojom obľúbenom hoteli. Prakticky je to môj druhý domov. Moje prvé dieťa.

Ale vrátim sa k svadbe. Veľmi sa na ňu teším. Už sa neviem dočkať Markovho pohľadu, keď ma uvidí kráčať uličkou vo svadobných šatách od Mary. K oltáru ma odprevadí môj otec a potom má odovzdať do rúk môjho princa. Ako z rozprávky. Milujem Marka a myslím si, že je ten pravý. Robí ma šťastnou,“ dopísala do denníka, pričom si jemne hrýzla peru a premýšľala, čo ešte napíše.

„Vicky Hudson, opäť si píšeš do svojho denníka? Už musíme ísť,“ zakričal na ňu Mark zo schodov.

„Už idem, zlatko. Minútku,“ odpovedala mu.

„Denníček môj, už musím ísť. Čaká ma ešte cesta do L.A. Zajtra sa opäť zastavím. 25. máj 2013,“ dopísala na koniec strany a odložila malú tmavomodrú knižočku do kabelky.

Cestou dole sa ako vždy, keď odchádzala z rodičovského domu, rozlúčila so svojou izbou, ktorá sa onedlho mala stať otcovou pracovňou. Rozhodnutie rodičov ju zaskočilo. Nechcela sa tak rýchlo vzdať svojej izby, svojho detstva. Ale vedela, že otec už dlho túžil po vlastnom miestečku len pre seba a svoje hrubé štósy zakladačov a, samozrejme, pre drevené modely lodí. Dávalo to zmysel. Už teraz ju nepoužíva. A keď sa vydá,

bude predsa bývať s Markom v byte na predmestí Los Angeles, ktorý dostali od jeho rodičov ako svadobný dar. Svoju izbu už viac nebude potrebovať.

V detstve to bolo jej útočisko. Trávila v nej veľa času. Viac, než by si mohol ktokoľvek myslieť. Organizovala si v nej čajové večierky, zariaďovala domček pre bábiky, hrala sa na dospelú ženu a snívala o veľkej kariére. Ako každé malé dievčatko, plné snov. V dvadsiatich štyroch rokoch sa jej sen splnil. Dostala návrh pracovať pre známu firmu, ktorá stavia hotely v tridsiatich piatich štátoch USA. Jej kariéra dizajnérky sa tak mohla začať. Nebolo však ľahké vypracovať sa na jednu z najznámejších a najžiadanejších žien v Amerike. Táto práca znamenala cestovanie do miest, vzdialených stovky kilometrov. Služobné cesty jej však Mark toleroval. Vedel, že je to jej vysnívaná práca. Aj keď spolu netrúvili dni a noci, ale zväčša len hodiny, neprekážalo im to.

Mark, syn najznámejšieho právnik v L.A. a tiež začínajúci právnik, mal povinností viac než dosť. Každodenne riešil rôzne spory, rozvody a snažil sa viesť rodinnú právnickú firmu tak, aby bol každý spokojný. Vicky sa trošku bála toho, aké to bude v manželstve, no verila, že spolu to zvládnu.

Vyšla na chodbičku a otočila sa smerom k miestnosti, ktorá v sebe skrývala mnohé spomienky.

Pa, izbička moja. Bolo mi s tebou fajn.

„Môžeme ísť,“ usmiata skočila z posledného schodíka ako to robila celé roky.

„Victoria, nemôžeš pred svadbou takto poskakovať. Mohla by si si zlomiť nohu,“ okríkla ju matka, stále dokonalá a pyšná žena. Vďaka ostrým rysom pôsobila prísne. Na druhej strane jej krásne modré oči prinášali jemnosť a krásu. Z krásy jej nič neuberala ani hustá tmavá hriva, ktorú mala vždy úhľadne stiahnutú do hladkého uzla. Aj napriek svojmu veku vyzerala mladistvo. Po vráskach nebolo ani stopy. Vicky mala niekedy pocit, že vyzerá ako jej sestra a nie matka.

„Veď sadra je biela, nebolo by ju vidno,“ uškrnula sa a žmurkla na otca, ktorý nemal proti jej bláznovstvám žiadne námietky. Mamin výraz si radšej nevšimala.

„A sme tu,“ prehovoril po dvojhodinovej ceste Mark. Zastavil pod stĺporadím pripojeným k hotelu strechou, ktorá bola v daždivých dňoch praktická a elegantná zároveň. Medzi mohutnými bielymi stĺpmi sa v mramorových črepníkoch vinuli mladé nízke katalpy, všetky zastrihané do rovnako veľkých gúl. Ako skúsená dizajnérka a zároveň žena si potrpela na detaily. Hotelový záhradník preto musel rastliny pravidelne zastrihávať do určeného tvaru.

Po tom, čo jej Mark otvoril dvere ako správny džentlmen, podišiel ku kufru auta a vytiahol z neho batožinu. Hneď, ako vystúpila z auta, zdvihla svoj pohľad k vysokej budove s francúzskymi oknami, odrážajúcimi slnečné lúče.

Môj druhý dočasný, ale predsa len domov. Chýbal si mi.

Doširoka sa usmiala a zdvihla pohľad k oblakom.

Týčila sa pred ňou úzka a vysoká budova. Mala vyše tridsaťpäť poschodí. Tento hotel sa stal najznámejším a najnavštevovanejším hotelom v L.A. Získal vďaka tomu krásnych päť zlatých hviezdičiek. Vicky bola na tento hotel právom hrdá. S obľubou ho navštevovali mnohé známe celebrity, herci či speváci. Bolo v ňom stále rušno. To na ňom ako jediné neznášala.

Aj preto sa vždy ubytovávala na najvyššom poschodí, v podkrovnom apartmáne s výhľadom na oceán. Apartmán pozostával zo spálne, ladenej do svetlohnedej a fialovej farby s veľkou posteľou, oproti ktorej bola veľká plazma. K apartmánu patril aj balkón. Veľkej kúpeľni dominovala rohová vaňa s preskleným sprchovým kútom. Taktiež bol v spálni stôl, ktorý bol väčšinou obsypaný papiermi a v kúte zas stáli vstavané skrine. Nechýbala ani menšia spoločenská miestnosť s pohodlným koženým gaučom a vlastná malá kuchynka. Na stene, vľavo od dverí, bola nakreslená veľká púpava, z ktorej odletovali na ďalšie steny jej malé semienka.

Tento hotel pre Vicky znamenal veľa. Bol to jej prvý hotel, vďaka ktorému ako čerstvá absolventka zažiarila. Páčil sa jej nielen zvnútra, ale aj zvonka. Okolo neho sa totiž rozprestierala pláž s krásnym výhľadom na oceán. Horúci piesok príjemne pálił pokožku a snečníky pripomínali svojím tvarom malé hříbiky. Popri hoteli rástli majestátne palmy. Aj preto si ho vybrala pre svoj svadobný deň.

S úsmevom na tvári sa otočila späť k autu.

„Ďakujem, vidíme sa presne o dva týždne,“ vzala si od Marka kufre a postavila ich na chodník. Nosič okamžite pribehol a vzal jej batožinu.

„Budem ten pri oltári, v čiernom obleku,“ zasmial sa a pobozkal ju zľahka na pery.

„Ja budem tá v bielom. Lúbim ťa,“ vrátila mu úsmev. Ovinula mu ruky okolo krku a snažila sa predĺžiť ich rozlúčku. Dnes vymenil oblek za pohodlné nohavice a čierne tričko s vreckom na pravej strane, v ktorom väčšinou skrýval pero alebo vreckovku na okuliare. Nemusela sa preto obávať toho, že mu pokrčí sako. Bol príliš veľkým puntičkárom a ako každý právnik, aj on nosil oblek ako povinnú rovnošatu. Aj napriek tomu ho zbožňovala. V obleku vyzeral neodolateľne. Nehovoriac o jeho havraních vlasoch učesaných dozadu a malom strnisku na brade.

Mám to ale šťastie. O takých fešákov sa len tak nezakopáva!

„Čo to robíš?“ opýtal sa šeptom. „Vieš, že...“ zastavila ho. Priložila mu prst na pery a pozrela naňho so zdvihnutým obočím.

„Uvoľni sa!“ povedala mu. Pousmial sa. Položil jej ruky na chrbát a zišiel z chodníka, aby nemusela stáť na špičkách. Hľadeli si do očí a venovali si zamilované pohľady. Presunul svoju ruku na jej líce a nežne ju pohladil. Nakoniec jej daroval dlhý bozk na rozlúčku.

„Zlatko, mal by som už ísť.“

„Fajn,“ prikývla a odtiahla sa od neho.

„Uži si rozlúčku,“ pobožkal ju pre zmenu na čelo. „Budeš mi chýbať,“ naznačil perami.

„Aj ty mne,“ hľadela naňho, ako si sadá do auta. Počkala, kým naštartuje a zakývala mu. Potom pomaly vošla do vstupnej haly. Keď prekročila prah hotelových dverí, ovalil ju chladný klimatizovaný vzduch. Pocítila závan príjemnej vône čerstvých rezaných kvetov, ktoré ležali vo vázach na stoloch. Podišla k recepcii a zazvonila na malý zvonček na pulte.

„Moment,“ zahlásila recepčná. Po chvíľke zodvihla hlavu a zbadala svoju najlepšiu kamarátku.

„Victoria, rada ťa opäť vidím,“ spoza pultu vybehla vysoká štíhla blondína a silno ju objala.

„Ahoj, Lily,“ pobožkala ju na obe líca.

Ludia v hoteli ju veľmi dobre poznali. S niektorými sa spriatelila natoľko, že sa spolu stretávali a chodievali na rôzne akcie. S Lily sa stali najlepšimi priateľkami ešte skôr - dávno predtým, než začali pracovať. Spoznali sa na internáte. Mali spoločnú izbu s Mary a Oliviou. Boli to štyri bláznivé baby pokope. Na vysokú školu spomínala v dobrom len vďaka nim. Lily vtedy študovala medzinárodné vzťahy. Olivia sa zase vždy túžila stať šéfkuchárkou a neskôr si otvoriť aj vlastnú pekáreň. Priateľstvo im vydržalo aj po skončení školy. Teraz jej šli za družičky. Mary - dievčina, ktorú poznala od škôlky - vyštudovala návrhárstvo. Hneď, ako sa zasnúbila, požiadala ju, aby jej ušila tie najkrajšie svadobné šaty.

Keď dokončila svoj prvý hotel, navrhla Lily a Olivii, aby sa stali zamestnankyňami hotela. Olivia sa tak stala hotelovou šéfkuchárkou, ktorú každý chválil, a to právom. Vedela sa zvrátať v kuchyni a vždy vyčarila aj z obyčajného jedla niečo špeciálne. Jednoducho talent. A Lily vypomáhala počas leta v tom istom hoteli ako recepčná. Dokonale využila svoj talent na jazyky a komunikovala s každým hosťom z ktoréhokoľvek kúta sveta. Mimo prázdnin sa plne venovala štúdiu medicíny, svojmu ďalšiemu nesplnenému snu. Aj napriek množstvu aktivít, ktorých

mala na každý deň pomerne dost, všetko stíhala ľavou zadnou. Nik nechápal, ako to dokáže. Tak sa všetky znova ocitli v jednom meste.

„Myslela som si, že prídeš až na rozlúčku.“

„Musím ešte zariadiť vedľajší hotel,“ vysvetlila.

„Viem, hotel Diamond, každý o ňom rozpráva. Vraj to bude nová senzácia v hotelovom priemysle,“ usmiala sa hrdo na svoju kamarátku. Mala ju veľmi rada a tešila sa z jej úspechu. „Takže opäť tvoja obľúbená izba s číslom 255,“ podala jej kartu od izby.

„Ďakujem, vidíme sa,“ žmurkla na ňu a vošla do výtahu.

Hneď, ako sa dostala do hotelovej izby, jej zazvonil telefón. Začala sa prehrabávať v kabelke, až ho nakoniec našla.

„Áno?“ ozvala sa.

„Dobrý deň, slečna Hudson. Dorazili ste už?“ opýtal sa riaditeľ hotelov v Los Angeles.

„Áno, práve som sa ubytovala.“

„Výborne, čakám vás o pol hodinu v kancelárii. Potrebujem s vami prebrať pár vecí,“ povedal a zložil.

Skvelé, prevrátila očami.

Dobehla k nemu hneď, ako to šlo. Veľká sklenená kancelária pôsobila neútulne. Na koženej stoličke sa jej začínali lepiť stehná. Teplomer vonku ukazoval tridsať stupňov.

„Páčia sa mi grafické návrhy, ktoré ste mi poslali. Páči sa mi francúzsky štýl, spojený s prvkami modernizmu. Čo sa mi však nepozdáva, je cena interiéru,“ pohrabal sa v papieroch a podal jej svoje výpočty. „Prekročili ste stanovený limit.“

„Ja viem a som si toho vedomá, ale ak sa na to pozriete z iného uhla, pre exteriér bolo stanovených osemstopäťdesiat tisíc dolárov. Lenže tieto hotely majú pláž a všetky vymoženosti spoločné. Sú tu sauny, masážne strediská a veľa ďalšieho. K novému hotelu stačí pridať ešte pár bazénov alebo nejaké detské atrakcie, keďže je tu veľká návštevnosť detí. Postačí pár úprav a bude to stačiť. Sú to minimálne náklady. Ušetríme na tom vyše

päťdesiat percent z rozpočtu. Preto môžeme investovať do interiéru. Hovoríme o luxusnom, výnimočnom hoteli, o ktorom sa bude rozprávať a písať vo všetkých bedekroch. Lepší ako ten predchádzajúci,“ poznamenala. „Rozpočet sa nám reálne nezvýši a my môžeme investovať do pohodlia a prepychu.“

„Rozumiem. Priznávam, takto som to neprepočítaval,“ odmlčal sa. „V poriadku. Dávam vám voľnú ruku,“ povedal nakoniec.

„Ďakujem,“ prikývla.

„Druhá vec je, že to musíme do mesiaca stihnúť. Viem, že pracujete len dva týždne. Ale musíte tento čas využiť čo najlepšie. Čiastkové veci nechajte na svoj tím, venujte sa najdôležitejšiemu. Váš tím je už pripravený.“

„V poriadku.“

Máme zelenú.

2. kapitola

Celý víkend strávila spolu so svojimi kolegami v obchodoch a rôznych veľkoskladoch s nábytkom. Aby efektívne vyplnili priestor, museli dať nábytok vyrobiť na mieru. Pre krátkosť času sa dodávatelia museli poponáhľať. Vicky behala po sklade so zoznamom vecí a všetko si presne značila a odškrtovala. Bola pri každom výbere, aby ho mohla schváliť alebo odmietnuť. Pre ňu bola organizácia na prvom mieste.

Začiatkom týždňa sa prázdne priestory hotela začali zaplňovať novým nábytkom a vôňou novoty. Spolu so svojím tímom skúmali výkresy a porovnávali vzorky s dovezeným nábytkom.

„Sem musíte dať tmavohnedý vyrezávaný stolík,“ ukázala na miesto, kde stála. „Naň sa potom položí váza so slnečnicami, na ktoré budú dopadať slabé lúče svetla a tým ožiaria tento smutný roh,“ vysvetlila. „Phillip, nezabudni objednať kytice.“

„Zapísané,“ poklopkaľ ceruzou po zápisníku. Phillip bol občasným členom jej tímu a bol to najlepší architekt a druhý najlepší dizajnér, samozrejme, hneď po nej. Bol aj jej priateľom. Poznali sa z výšky. Zoznámil ich Parker, Marin brat, s ktorým bol nerozlučná dvojka, najlepší priatelia.

„Tieto kreslá sa dajú do vstupnej haly a na každom stolíku bude lampa. Nezabudnite na to. Budú ladiť s farbou nábytku,“ pokračovala vo vysvetľovaní a ukazovala im svoje digitálne návrhy. Potrebovala s nimi prebrať detaily, aby mohli pracovať, keď tu nebude.

Phillip si všetko zaznamenával, poprípade niečo sám doladil. Takto prechádzali jednotlivé poschodia. Každá izba bola jedinečná. Preto im zabralo veľa času, kým prešli všetky. Veľa nábytku im ešte nedodali.

„Skvelé. Pre dnes to zabalíme skôr. S ničím už nepohneme. Zajtra príde veľa nábytku. Bolo by fajn, ak by sme prišli skôr. Inak to nestihneme,“ zahlásila. Nie veľmi radostne, no prikývli.

Zatiaľ čo sa miestnosť vyprázdňovala, Vicky sa prechádzala po chodbách vyšších poschodí a kontrolovala farby na stenách. Občas sa jej totiž stávalo, že maliari nerozoznali gaštanovohnedú od vínovej. Nazrela aj do izieb, ktoré stihli dokončiť a musela uznať, že jej tím to zvládol na výbornú. Všetko vyzeralo tak, ako v jej počítači. Omyl, o dosť lepšie.

Upravila ešte vankúš na posteli a šla dole. Nakoniec sa aj ona rozhodla odísť a vrátila sa do svojho hotela. Po celodennom prenášaní nábytku a behaní hore-dolu, ju rozboleli nohy. Túžila po teplom voňavom kúpeli.

„Pardon. Mrzí ma to,“ ospravedlnila sa. Nevšimla si totiž, že oproti nej beží nejaký muž a zrazili sa. Nebol to silný náraz, ale aj tak sa trochu zapotácala.

Často chodievala zadným vchodom, bola to síce obchádzka, ale hlavný vchod väčšinou okupovali noví návštevníci alebo novinári. No ešte sa jej nestalo, aby tam niekoho stretla a nieto zrazila.

„Vy prepáčte mne,“ tiež sa ospravedlnil a zahladel sa na ňu. Pocítila jeho pohľad na sebe a tak zodvihla hlavu. Prekvapil ju jeho výraz tváre. Hľadel na ňu akosi zvláštne. Akoby ostal v nejakom tranze. Očami si ho rýchlo a nenápadne premerala. Bol vysoký asi meter osemdesiat. V porovnaní s jej biednymi stopäťdesiatimideviatimi centimetrami to bol dosť výrazný rozdiel. Bol tiež štíhly, v obtiahnutom čiernom tričku, na ktorom mal zavesené okuliare. Jeho džínsy boli zastrčené vo vysokých teniskách, na ktorých mal rozviazané šnúrky.

Vyzeral dosť sexi, čo si v duchu musela priznať. Keďže bola dizajnérka, všimla si detaily. Bola to jej choroba z povolania. Všimla si jeho bledšiu, nahladko oholenú tvár. Vlasy tmavohnedej farby s pár pramienkami svetlejšej, mal nagélované dohora a trochu rozstrapatené. Jeho okúzľujúce oči zvláštnej

tmavozelenej farby sa občas leskli do hneda. Pôsobil veľmi sympaticky, ale aj očarujúco. Hranatá tvár a výrazná sánka ho robili príťažlivejším. Mal pekne tvarované pery a jemne špicatý nos. Aj cez tričko mu presvitali tehličky na bruchu. Bicepsy na rukách sa prepletali s vystupujúcimi šľachami. Musel mať poriadne vymakané telo. Aj Mark mal svaly a aj jeho brucho zdobili tehličky, no nie až tak. Mala čo robiť, aby ostala na nohách. No aj keby spadla, mohla by sa vyhovoriť na nehodu, ktorá sa stala pred chvíľou.

„Som Paul,“ prerušil ticho a oboch stiahol na okraj, ďalej od dverí. *Ach, ten hlas. Tak sexi hlboký.*

„Ahoj, ja som Victoria, ale priatelia mi hovoria Vicky alebo len Vick,“ darovala mu široký úsmev a podala mu ruku. Jej hlas bol mierne roztrasený.

Tak toto tu už dávno nebolo. Ja a nervózna? Z chlapa? Fíha!

„Meno ako Victoria je také krásne, že je hriech obráť ho čo i len o jednu slabiku,“ povedal opäť okúzľujúco. Mierne sa začervenala, no rýchlo ju to prešlo. Celou halou sa v okamihu ozval jej prenikavý smiech.

Používa repliky z filmov, aké milé.

„Prepáč,“ prehovorila po chvíli, „často ohuruješ ženy replikami z filmov?“

Zahanbene sa na ňu pozrel a sťažka prehltol. Na tvári mal červeň, čím bol ešte príťažlivejší. Zadusila v sebe ďalšiu salvu smiechu.

„Prečo je tam taký hluk?“ opýtala sa a vykukla spoza dverí na chodbu, kde si všimla asi tucet novinárov. „Snáď sa sem nasťahoval prezident?!“ zavtipkovala. Opäť sa stiahla za dvere, no tentoraz stála Paulovi oproti.

„Neprišiel prezident,“ povedal, potom si odkašľal, „sú tu kvôli mne,“ nenápadne dodal a čakal na jej reakciu. Tá však nebola taká, akú zjavne čakal. Znova si ho premerala.

„Mhm. To si taký slávny?“ začudovane zdvihla obočie.

„Nespoznávaš ma?“ opýtal sa zarazene. Vicky pokrútila hla-

vou a nahodila grimasu. Neprišiel jej zvlášť známy. Zdal sa jej celkom obyčajný, ako každý tretí v hoteli.

„To sa mi ešte nestalo, som herec.“

„Všetko je raz prvýkrát. Prepáč, ale nepozerám veľmi televíziu, nemám na to momentálne čas. Vlastne nikdy,“ vysvetlila. „A tiež som sa ešte nikdy nestretla... teda nezrazila, s hercom,“ dodala a usmiala sa.

„Tiež sa mi to veľmi často nestáva,“ vrátil jej úsmev. Vzdychla si. Bol taký rozkošný, keď sa usmieval.

„Novinári ťa ale poznajú. Prepáč, že to hovorím, ale nechcela by som byť v tvojej koži. Mať za päťami toľko neznesiteľných ľudí.“

„Neznášam to. Mám rád svojich fanúšikov. Ale tí novinári... Niekedy je tej publicity priveľa. Vedia byť ozaj dotieraví.“

„Verím,“ s pochopením naňho pozrela. Prekvapil ju jeho postoj. Vždy si totiž myslela, že sa herci na seba radi pozerajú v telke. A ešte radšej sú, keď sa okolo nich motajú bláznivé fanúšičky. Ona taká nebola. Nesledovala seriály len kvôli nejakému sexi hercovi, ako to zvykli robiť jej spolužiačky ešte na strednej. Potom celý deň nevedeli hovoriť o ničom inom, iba o tom, aký je skvelý a ešte viac o tom, aký úžasný musí mať život. Ešte aj v školských skrinkách im viseli ich plagáty. Dokázali by závidieť aj mydlu, ktorým sa umýval. Keď si na to teraz spomenula, v duchu ju to rozosmialo.

„Osobne, nezávidím ti. Mám rada pokojný život v ústraní.“

Hoci, aj ona bola čoraz viac vystavovaná publicite. Stále častejšie sa začínalo hovoriť o spoločnosti, hoteloch a jej meno figurovalo skoro v každom dizajnerskom plátku. Ľudia a novinári ju však na ulici nespoznávali.

„Ale Temné tieň máme asi radi obaja,“ smial sa.

„Johnny Depp je moja srdcovka,“ zažartovala. Nevedela prečo, ale skvele sa jej s ním rozprávalo. Chvíľku mala pocit, že spolu nenápadne flirtujú. Nemohla sa zbaviť pocitu, že jej flirt a nezáväzné koketovanie chýbali.

„Aj moja,“ opäť sa rozosmiali. Okrem ich smiechu už nebolo počuť žiaden šepot. Naklonila sa opäť cez dvere, pretože ticho neznamenal nič dobré.

„Ou, máš malér! Idú sem novinári,“ povedala škodoradostne. Prišlo jej smiešne, že sa schovával ako malý.

„Dočerta! Nevieš, kadiaľ by som ušiel?“ zmätково. Na tvári mal výraz ustráchaného šteniatka, ktoré si hľadá skrýšu.

„Sme pri zadnom východe. Presne sem teraz mieria tvoji prenasledovatelia. Nemáš kam ujsť,“ povedala. Síce ho úprimne ľutovala, ale nevedela sa prestať chichotať nad jeho vystrašeným pohľadom. Snažil sa rýchlo niečo vymyslieť.

„Prepáč,“ povedal, stiahol ju do rohu a prisal svoje pery na jej. Vyplašená z toho, čo sa práve deje, skamenela a poddala sa bozkom. Práve v tom momente vošli novinári, no bozkávajúci sa pár si nevšimli. Kým prešli, čo trvalo istú chvíľu, Paul ju tlačil k stene a neprestával si vychutnávať jej pery. Jednou rukou sa oprel o stenu a druhou ju hladil po líci. Chutila lepšie, ako si myslel. Mätko, sladko a trocha vyplašene. Užival si to viac, než si to v tej chvíli uvedomoval.

Hneď, ako sa novinári stratili z dohľadu, odtiahol sa od nej, aj keď sa mu to malé divadielko zapáčilo. Vicky si snažila zachovať chladnú hlavu, ale bola v šoku. Nečakala totiž, že ju pobožká a hoci sa jej jeho bozky páčili, nemohla si ich brať nejako k srdcu.

Po prvé, spravil to len preto, aby si ho nevšimli. Nič iné v tom nebolo. A druhým dôvodom bola jej blížiaci sa svadba. Bála sa, že jej hlas bude znieť trocha traslavo, no nakoniec prehovorila: „Ak sa im chceš pre dnešok vyhnúť, poď za mnou!“

Aj napriek tomu, že sa chvela a po tele jej ešte stále prechádzali zimomriavky, hlas mala pokojný, akoby sa nič nestalo. Zaskočilo ju to, ale zároveň potešilo.

Aspoň si nebude namýšľať.

Chytila ho za ruku a ťahala cez hlavnú chodbu. Stále sa pokúšala upokojiť, no nedávala mu nič najavo.

„Hotel má skryté schody, o ktorých vie len veľmi málo ľudí,“ viedla ho na poschodie. „Ak vojdeš zľava, vyhneš sa všetkým pri recepcii a môžeš ísť pokojne do izby. Tieto schody využíva prevažne personál. No nik ti nič nepovie, ak ťa tu stretne,“ pustila ho a odstúpila. „Vchod vpravo sa využíva skôr ako východ. Nechodila by som ním. Nie vždy budeš mať koho pobožkať,“ pousmiala sa.

„Si úžasná.“

„Ty si lepší, ten ťah ti vyšiel,“ uznanlivo prikývla. Ich rozhovor prerušil telefón, ktorý sa rozzvučal na chodbe.

„Musím už ísť, nedaj sa chytiť,“ žmurkla naňho, potom zmizla vo výťahu.

Vyzváňanie znamenalo len jedno - Mark. Prezvonil jej číslo dvakrát, čo znamenalo, že už v práci skončil a môže mu zavolať. Ponáhľala sa preto do svojho apartmánu. Hneď ako sa prihlásila na skype, miestnosťou sa ozvala známa melódia čakajúceho hovoru.

„Ahoj, zlatko, ako to ide v práci?“ opýtal sa na začiatok.

„Ahoj, som totálne zničená. Zatiaľ máme iba štyri poschodia. Je toho veľa, ale za mesiac sa to stihne,“ vysvetlila. „A ty? Vyhral si ten proces?“

„Áno, vyhral, ale bolo to zložitejšie, než sme mysleli. Asi môj najťažší prípad,“ priznal sa a pokračoval. Opísal jej priebeh procesu, aj slová sudcu na konci.

Vicky ho po prvej vete prestala počúvať. Rozmýšľala len nad jedným, nad bozkom. Nevedela, či mu o ňom má povedať alebo nie. Mala výčitky svedomia, no zároveň o nič nešlo. On pobožkal ju, nie opačne a bol to nečakaný bozk.

Výhovorky! Mohla som sa odtiahnuť skôr alebo lepšie, odtiahnuť sa a dať mu facku. Ale ja nie, akoby ma prikovali k podlahe. To nič, nevaďí, bol to len omyl.

„Vicky, Vicky. Mark volá Vicky,“ všimol si jej neprítomnosť.

„Prepáč, som unavená,“ zaklamala a jemne si zívla. Nakoniec sa rozhodla nepovedať mu o tom. Bolo by to aj tak zby-

točné, pretože to nič neznamenalo a Mark by sa len rozčúľil. Vystačila si s vlastným hnevom.

„Dobre, zlatko, choď si ľahnúť!“ prikývla, zakýval jej do kamery a poslal vzdušný bozk, potom hovor zrušili.

Zvalila sa do postele. Chytila sa za hlavu a snažila sa premýšľať. Spánok momentálne v pláne nemala. Chcela sa len vyhovoriť. Rozhodla sa prevetrať denník. Ten toho s ňou zažil veľa. Poznal každý jeden jej pocit a náladu. Vylievala si doň srdce vždy, keď to šlo.

„Môj denníček!

Prepáč, že som ti už druhý deň nenapísala, ale nemala som čas. V práci je rušno a nestíham. Nestíham ani obedovať. Do mesiaca musíme stihnúť zariadiť hotel a sme na štvrtom poschodí. Nechcem, aby toho mal Phillip veľa, a tak sa snažím stihnúť čo najviac. Phillip je však skvelý, neviem, čo by som bez neho robila. To mi pripomína, že sa musím poďakovať Parke- rovi. Dosť o práci! Musím sa ti s niečím zveriť. Nepovedala som to nikomu. Viem, nemala som komu, ale volala som s Markom a nepovedala som mu to. Fajn, prejdem k veci. Stretla som Paula, skôr zrazila som Paula a on sa mi zapáčil. Pýtaš sa, kto je Paul? Sama neviem. Zoznámili sme sa pred chvíľou, skrýval sa pred novinármi. Pobožkal ma. Spravil to len kvôli tomu, aby ho nevideli, ale aj tak. Ten bozk bol iný, iný ako bozky od Marka. Bol taký sladký a ja naň neviem zabudnúť...“

Pri tejto vete sa cítila tak previnilo, až ju pichalo pri srdci.

Viem, viem, viem, idem sa vydávať, ale... povzdychla si utrápene a hrýzla si pritom do spodnej pery.

„*Dosť! Jeden bezvýznamný bozk ma nemôže rozladiť. Milujem Marka a bodka.*“

Napísala poslednú vetu, dlho na ňu ešte pozerala a zdalo sa jej, akoby tie slová boli frázou, ktorú si vždy opakuje. Akoby tým, že ich napísala, chcela presvedčiť seba a všetkých, aj samotný denník, že to tak naozaj je.

Neverila v lásku na prvý pohľad. No teraz sa v nej niečo búrilo. Akoby chcelo zmeniť to, v čo celý život verila. Jej pocity boli zmiešané a nerozumela im. Tie pocity boli pre ňu neznáme. S Markom sa pozná tak dlho, ako s Mary a Parkerom. Ich matky boli najlepšimi kamarátkami. Rástli spolu, kamarátili sa, hrávali sa spolu. Až na konci strednej sa dali dokopy a uvedomili si, že sa ľúbia. Ich rodičia boli z ich vzťahu nadšení a túžili po tom, aby boli ich deti spolu.

Čo je to so mnou?

Z nočného stolíka si vzala fotku, kde bola spolu s Markom odfotená pred internátom. Bol to ich prvý deň na vysokej. Za nimi sa týčili veľké budovy s množstvom okien. Všade pobehovali študenti s kuframi a uplakanými mamami. Fotil ich vtedy Parker, ktorý na rovnakej škole začal s fotografovaním. Musela sa pousmiať nad tou spomienkou. Fotil ich asi trikrát, lebo zakaždým bola fotka rozmazaná, alebo im do záberu niekto skočil. Vtedy ešte nebol taký skvelý, ako teraz. Zachránil to tým, že rozmazal pozadie za nimi.

Ďalšiu fotku z tohto dňa mala s Mary a Parkerom. Všetci ako čerství vysokoškooláci, vysmiati až po uši. Boli šťastní, že sa nemuseli rozlúčiť a že si vybrali rovnakú univerzitu. Ostali tak vo svojom rodnom meste.

„Budúci fotograf, dizajnérka a návrhárka,“ povedala Vicky, keď uvidela na displeji seba a svojich dvoch najlepších priateľov.

„Už nám chýbaš len ty,“ zahlásil Parker a potľapkal Marka po ramene. Boli najlepšimi priateľmi, no len do času, kým obaja nenastúpili do školy. Mark sa vybral na opačný koniec „sveta“ za právom, ktoré ho od malička zaujímalo. Išiel v šľapajach svojich rodičov.

„Mňa čaká niečo iné.“

„Právo, vieme,“ zagánila naňho Mary. Vicky len pokrútila hlavou. Vždy sa doťahovali a navzájom na seba gánili. Dvaja ľudia, ktorých milovala, sa nemali radi. Nechápala to.

„Budeš mi chýbať, zlatko,“ pobožkal ju na nos a usmial sa.